

חלומות בהקיץ

מתוך "אגדות אירופה"
מאת ג'וסף ג'קובס
צייר ג'. בטן
1916

"הוצאתי מאה דירהם על כלי הזכוכית.
עכשיו אמכור אותם בוודאי במאתיים
דירהם ובאלה אקנה יותר כלי זכוכית

שאותם אמכור בארבע מאות דירהם,
וכך אמשיך לקנות ולמכור עד
שאתעשר ואצבור הון רב. אז אקנה כל
מיני סחורות, אבני חן ותמרוקים

לאיש אחד בבגדאד היו שבעה בנים
וכשנפטר השאיר לכל אחד מהם מאה
דירהם. הבן החמישי, ששמו היה
אלנאצר, השקיע את כל כספו בכלי
זכוכית, כוסות, צנצנות וקנקנים. הוא
שם אותם על מגש גדול, התיישב על
ספסל לרגלי קיר בשוק ואת המגש
הניח על הארץ לפניו, כדי להציג את
כלי זכוכית למכירה.
יום היה חם, רק לקוחות מעטים הופיעו
בשוק ואלנאצר עצם את עיניו והתחיל
לחלום בהקיץ:

וארוויח עליהם, עד שבעזרת האל ההון שלי יגיע עד מאה אלף דינר שהם שני מיליון דירהם. אז אקנה לי בית יפה עם וקישוטי זהב, עבדים וסוסים, ואוכל ומשקה טוב, וכל זמרת שבעיר תבוא לשיר בשבילי."

הוא הביט על מגש כלי הזכוכית שלפניו, ששווה היה מאה דירהם והמשיך לחלום:

"כשאסוף מאה אלף דינר אשלח שדכנים שיבקשו עבורי את ידה של בת הווזיר, כי שמעתי כי היא הנאה והיפה ביותר שבכל העיר. אציע לווזיר מוהר של אלף דינר ואם הוא יסכים – טוב, ואם לאו, אכריח אותו בכוח העושר שלי, למרות התנגדותו.

אחר כך אקנה לי עשרה עבדים קטנים ולעצמי אקנה בגדים כמו שלובשים

מלכים וסולטנים, וגם אוכף עשוי זהב עם אבני חן לקישוט לסוס שלי. ואז אעלה על סוס וארכב בעיר והעבדים ירוצו לפניי ואחריי, והאנשים יצדיעו לי ויברכו אותי. ואחר כך אלך לווזיר, עם העבדים לפניי ואחריי ומהצדדים.

וכשהווזיר יראה אותי הוא יקום, יושיב אותי במקומו וישב נמוך יותר, כי אני אהיה החתן שלו. אביא אתי שני עבדים עם ארנקים ובכל ארנק אלף דינר, ואתן לווזיר את המוהר של אלף דינר ועוד מתנה של אלף דינר, כדי שיכיר באצילות ונדיבות שלי, עוצמת הנפש שלי והזלזול שלי לקטנות העולם. ועל כל עשר המילים שהוא יגיד אלי ענה רק בשתי מילים. ואז אחזור לביתי ואם יבוא אלי מי ממשפחת הכלה אתן לו מתנה של כספים וגלימת הכבוד. אבל

**'הו אדוני, אשתך והשפחה שלך עומדת
לפניך. תסכים להביט עליה כי מעציב
אותה לעמוד כך.'**

הם ינשקו את האדמה לרגליי פעמים
רבות ואז ארים את עיניי, אביט עליה
פעם אחד ושוב אסב את ראשי הצדה.
ואז יובילו אותה לחדרי הכלה ובינתיים
אקום ואלבש בגדים עוד יותר
מפוארים. וכשיביאו את הכלה לפניי
בשנית לא אסתכל עליה עד שלא
יבקשו זאת פעמים רבות. ואז אביט
עליה ושוב אסב את ראשי, ולא אפסיק
לנהוג כך עד שיפסיקו להציג אותה. אז
אצווה לנשי הליווי שלה ללוות את
הכלה לחדריה ואלך לשם. וכשאשאר
אתה לבדי לא אביט עליה ולא אדבר
אתה אלא אשב לידה עם פניי מופנות
הצדה, כדי שתכיר ברום נפשי."

אם הוא יביא לי מתנה, אסרב לקבל
אותה, כדי שידעו כולם מה הוא רום
נפשי."
אלנאצר הפסיק לרגע, נהנה מהרעיונות
שלו ואחרי כן המשיך לחלום:
"אצווה להביא את הכלה אלי ואכין את
ביתי יפה לקראת בואה. וכשיגיע זמן
לטכס הסרת הצעיף מפני הכלה אלבש
את הבגדים המפוארים ביותר ואשב
על ספה של משי רקום בזהב, ואת
עיניי לא אפנה לא ימינה ולא שמאלה,
כדי להראות את גודל נפשי ורצינות
האופי שלי.
הכלה שלי תעמוד לפניי כמו ירח מלא,
בבגדיה ובתכשיטים שלה, אבל אני,
מתוך גאווה ובוז, לא אביט אליה עד
שכל הנוכחים יגידו לי

**'הו אדוני, למען האל אל תסרב לקחת את
הגביע מידי המשרתת שלך כי אני אמנם
שיפחתך.'**

אך אני לא אדבר אליה והיא תגיש את
הגביע לשפתיי ותומר
'אנא שתה זאת.'

אבל אז אנפנף באגרופי מול פניה
ואבעט בה ברגלי כך..."

וכדי להדגיש זאת הניף אלנאצר את
רגלו, בעט והפך את המגש שלפניו וכל
כלי הזכוכית נפלו ונשברו לחתיכות...

שוב הפסיק אלנאצר לרגע, אבל
המשיך מיד:
"אז תבוא אמא שלה, תנשק את ידי
ואת ראשי ותגיד לי
**'הו אדוני, הבט על השפחה שלך, כי היא
משתוקקת לחסדיך ולרפוי רוחה.'**
אך אני לא אענה, וכשהיא תראה זאת
היא תנשק את רגליי ותגיד
**'הו אדוני, בתי היא נערה יפהפה שטרם
ראתה גבר, ואם תמשיך לדחות אותה תשבור
את לבה. אז אנא, תהיה נדיב ודבר אליה.'**
והיא ותיקח גביע יין ותיתן לבתה וזו
תיקח אותו ותבוא אלי. אך אני אשאיר
אותה עומדת לפני, אשכב על כריות
זהב ולא אסתכל עליה, כדי שתכיר את
גאוות לבי. היא אז תחשוב שאני סולטן
מכובד ותדבר אלי: